

A black and white close-up portrait of a man with short, dark hair and a light beard. He is looking directly at the camera with a neutral expression. The lighting is dramatic, with one side of his face in shadow.

**Dušan
Mikušovič**

MA TO VIČ

**Premiér
v teniskách**

N

**Príbeh politika,
ktorý tak veľmi chcel
byť chybou v systéme,
až sa mu to podarilo.**

MATVIČ
PREMIÉR V TENISKÁCH

**Dušan
Mikušovič**

**MA
TO
VIČ**

**Premiér
v teniskách**

N

Obsah

Človek okamihu	9
Kapitola I: Homo vulgaris	15
Kapitola II: Posledný bude prvý	37
Kapitola III: Podcenený vífáz	61
Kapitola IV: Poslanec s obrázkami	81
Kapitola V: Bojovník s hnusobou	105
Kapitola VI: Facebookový vladár	127
Kapitola VII: Lovec skalpov	145
Kapitola VIII: Minister bez titulu	171
Kapitola IX: Sám ako prst	191
Kapitola X: Vynálezca atómovky	217
Kapitola XI: Premiér v kríze	251
Kapitola XII: Symbol utrpenia	277
Kto je kto vo svete Igora Matoviča	294
Zoznam skratiek	306
Poznámky	308

Autori: © Dušan Mikušovič, 2021

Vydal: © N Press, s. r. o., v roku 2021 ako svoju 42. publikáciu

Vydanie prvé

ISBN: 978-80-8230-014-0

Človek okamihu

V pondelok 13. januára 2020 som moderoval prvú predvolebnú debatu Denníka N v bratislavskej Novej Cvernovke. Konala sa mesiac a pol pred parlamentnými voľbami, v ktorých sa očakávalo, že opozícia porazí dlhé roky vládnucei Smer a ujme sa moci. Do diskusie sme pozvali piatich opozičných lídrov: bývalého prezidenta a predsedu strany Za ľudí Andreja Kisku, predsedu KDĽH Alojza Hlinu, predsedu SaS Richarda Sulíka, volebného lídra koalície PS/Spolu Michala Trubana a predsedu hnutia OĽaNO Igora Matoviča.

Všetci piati politici sa postupne schádzali v malej miestnosti s gaučom a kreslami hneď vedľa sály. Nepamätám si už, ktorý z volebných lídrov opozičných strán prišiel prvý, ale viem, že Igor Matovič dorazil ako posledný. Doslova pár minút pred tým, než sme mali ísť všetci na pódium. Nebolo to prekvapivé, príchodmi na poslednú chvíľu sa vyznačoval.

Keď si prišiel zložiť kabát, v backstagei už čakali všetci ostatní. Fotograf Vlado Šimíček sa päťke politikov spýtal, či by si ich mohol spolu vyfotografovať ešte v zákulisí. Kiska, Truban, Hlina a Sulík sa šikovali tak, aby sa vošli do záberu, no Matovič sa položartom spýtal, či musí byť na fotografii aj on. Nakoniec na nej nechýba, no kým ostatní štyria politici sú v popredí, on s miernym odstupom stojí vzadu. „Presne takto si to predstavujem, síce ísť spolu, ale stáť trochu bokom a z patričného

odstupu neustále pozerat na prsty," okomentoval obrázok zo zákulisia predvolebnej debaty o deň neskôr na svojom Facebooku.¹

Bol solitér v opozícii a zostal ním aj v premiérskej funkcii.

Keď sme išli na pódium, spýtal sa ma, aká by debata mala byť, či má urobiť trochu šou. Povedal som, že primerane. Svoju prvú verejnú diskusiu pred divákmi som moderoval vlastne náhodou, ako náhrada za reportérku Moniku Tódovú, ktorá do večera sedela na súdnom pojednávaní v kauze vraždy novinára Jána Kuciaka a jeho snúbenice, archeologičky Martiny Kušnírovej. Na radu kolegu Martina M. Šimečku som Igora Matoviča posadil vedľa seba. Povedal mi, že ak by v debate vystupoval príliš dominantne, ľahšie ho takto zastavím.

Matovič vyrástol ako politický šoumen, a aj keď to zrejme každý neprizná, médiá to priťahovalo. Za svoju novinársku kariéru som s ním absolvoval pomerne veľa rozhovorov. Ten posledný v októbri 2020, pár dní pred celoplošným testovaním, jeho unikátnym nápadom, ako poraziť pandémiu koronavírusu. Podobal sa väčšine rozhovorov, ktoré som s lídrom OĽaNO viedol. Bol dlhý, pomerne emotívny, s prekvapivými momentmi. Vtedy v októbri povedal, že ho premiérom byť nebaví a už nikdy by ním byť nechcel. Sťažoval si na nakladačku od médií, pripomínal nepresnosti, ktoré Denník N zverejnil v Minúte po minúte, občas prechádzal k sebaľútosti. „Nenávidíte ma, ale myslím to dobre," presviedčal.²

Keď sa niekedy po tejto debate objavil v redakcii novín nápad, aby o Igorovi Matovičovi vznikla kniha, dúfal som, že jej základom bude dlhší, hlbší a možno podobne emotívny rozhovor o jeho politickej kariére. Viackrát som skúšal ľuďom okolo predsedu OĽaNO navrhnúť, aby takýto rozhovor s Matovičom dohodli, no on sa rozhodol na ponuky nereflektovať.

Text tejto knihy vznikal na jar 2021. O situáciách, ktoré opisujem, som hovoril s viacerými politickými aj nepolitickými aktérmi, ktorí sa s Igorom Matovičom stretávali. Či už v čase, keď bol premiér, alebo pôsobil v opozícii. Rozhovory prebehli

takzvané mimo záznamu; informácie z nich som mohol použiť, no aktérov necitujem. Okrem toho som čerpal zo spomienok mojich či kolegov, rozhovorov a článkov, ktoré som ja alebo reportéri Denníka N o Igorovi Matovičovi napísali, z jeho parlamentných prejavov, statusov na Facebooku – tie som prečítal naozaj všetky – či iných zdrojov.

Kniha sa zameriava na obdobie, v ktorom Igor Matovič zastával funkciu predsedu vlády, no čiastočne reflektuje udalosti z niekoľkých mesiacov po odchode z premiárskej funkcie a vracia sa aj k desiatim rokom, ktoré strávil v opozícii. Tie ovplyvnili spôsob, akým vládol, a v mnohom predurčili, ako sa bude v pozícii najmocnejšieho človeka v krajine správať.

Je to kniha o Matovičovi ako politikovi. Nepochybne by sa dalo veľa napísať o jeho ére podnikateľa a vydavateľa schránkových novín Regionpress, o jeho rodinnom zázemí či súkromí; oveľa viac by sa dalo debatovať o jeho osobnostnom profile. No keďže sa posledných osem rokov venujem politickému spravodajstvu, na Matoviča som sa pozeral v prvom rade ako na človeka, ktorý sa vďaka podpore vo voľbách dostal do verejnej funkcie. Na zhodnotenie iných odtieňov jeho pôsobenia vo verejnom živote sa určite nájdú lepší autori. Zároveň som presvedčený, že práve ako politik zanechal Matovič v slovenskej spoločnosti najväčšiu stopu.

Kniha je rozdelená do dvanástich kapitol a nejde o chronologické rozprávanie. V tematických blokoch vykresľuje Matovičov politický štýl a sleduje najdôležitejšie rozhodnutia, ktoré vo svojej kariére urobil. Názvy kapitol predstavujú hlavnú postavu v rôznych podobách. Ako straníckeho lídra, ktorý bazíroval na svojej obyčajnosti, ako outsidera, ktorý sa nečakane dokázal prepracovať na víťaza, či ako politika, ktorý sám seba pasoval za bojovníka s mafiou.

Text knihy by nevznikol bez pomoci iných. Chcel by som poďakovať kolegom v Denníku N za to, že mi dali priestor a čas na to, aby som príbeh Igora Matoviča napísal. Osobitne ďakujem Martinovi M. Šimečkovi, Matúšovi Kostolnému

a Lukášovi Filovi za prvé rozhovory o tom, ako vôbec písať knihu, Márii Benedikovičovej za cenné pripomienky a pomoc s overovaním faktov a dát, a Marekovi Chorvatovičovi za to, že knihu trpezlivo editoval. Som vďačný aj všetkým ostatným, s ktorými som sa počas písania o knihe mohol zhovárať, či už pri pive, vychádzkach nad Kremnicou či pri Dunaji, alebo kdekoľvek inde. A chcel by som poďakovať aj všetkým respondentom, ktorí mi o Igorovi Matovičovi podrobne rozprávali.

Jeden z tých, s ktorými som sa počas prác na knihe stretol, mi o Igorovi Matovičovi povedal, že je to človek okamihu. Myslím si, že ho vystihol. Líder OLaNO prichádzal s okamžitými nápadmi a iniciatívami, ktoré veľakrát pôsobili, akoby nepremýšľal, čo bude dva kroky po tom, a zároveň vytesnil, čo urobil dva kroky predtým. Vďaka tomu vystupoval nekonzistentne a často si to ani neuvedomoval. Alebo bol presvedčený, že to tak nebolo.

Kniha zachytáva príbeh politika, ktorý to vďaka marketingovému talentu, skvelej intuícii a schopnosti čítať spoločenskú náladu dotiahol až na post predsedu vlády. No na vrchole moci sa udržal len rok. Igor Matovič síce pohrdal klasickou politikou, brojil proti štandardným politikom a vyhadzoval im na oči ich nesplnené sľuby, no ukázalo sa, že vládnuť bez politickeho remesla sa nedá a že voliči chcú, aby sa politici správali aspoň trochu štandardne.

Nakoniec po ňom zostalo tak veľa nesplnených sľubov, nedotiahnutých nápadov a popretých vyhlásení ako po málokto-rom inom predstaviteľovi politickej strany.

Toto je príbeh politika, ktorý chcel byť chybou v systéme – a nakoniec sa ňou stal.

I. Homo vulgaris

„Tak rád by som vám sem dal foto z toho, ako suším na slniečku pod oknom v hoteli opraté tričko, ponožky, ale radšej nedám. Hneď by sa mi do komentárov zbehli všetci múdrosráči slovenského sveta a súkali by svoje pohoršené múdrosti – ako medzinárodný škandál som jednou foto práve spáchal, ako už by som sa ako premiér mal konečne správať. Jednoducho, neuveriteľné farizejské naškrobené drísty.“

**Igor Matovič na svojom prvom
samite Európskej rady,
20. júla 2020³**

V piatok 21. augusta 2020, na výročie okupácie Československa vojskami Varšavskej zmluvy v roku 1968, sa premiér Igor Matovič stretol v Bratislave s nemeckým ministrom zahraničných vecí Heiko Maasom. Obaja sa v ten deň zúčastnili na pietnej spomienke na obete okupácie pred budovou Univerzity Komenského na bratislavskom Šafárikovom námestí a Matovič prijal nemeckého ministra na úrade vlády. Maasa sprevádzala nová veľvyslankyňa Nemecka v Bratislave, diplomatka Barbara Wolf.

Rozhovor prebehol miestami veľmi neformálne, premiér nemeckému ministrovi hovoril o tom, ako v mladosti cestoval stopom, brigádoval v Nemecku a pomáhal so separáciou odpadov. Netradične muselo na nemeckého ministra pôsobiť žartovanie premiéra o ministrovi zahraničných vecí Ivanovi Korčokovi, s ktorým sa mal Maas stretnúť po prijatí na úrade vlády. Matovič nemeckej delegácii odľahčene navrhol, nech „nejdú za Ivanom“, s vysvetlením, že typicky ruským menom Ivan prezývali v roku 1968 počas okupácie československí občania sovietskych vojakov. „Ale čo ja mám čo hovoriť, ja som Igor,“ dodal ešte slovenský premiér.

Účastníkom schôdzky utkvelo v pamäti aj to, ako predseda vlády stretnutie ukončil. Podľa oficiálneho programu sa začalo pred obedom, dvadsať minút po jedenástej, a keď sa diskusia chýlila k záveru, Matovič sa obrátil k nemeckej veľvyslankyni a prítomným oznámil, že je čas končiť, lebo pani Wolf už vyzerá hladno.

Toto je typický humor lídra OĽaNO. Slovenská verejnosť už jeho svojské žarty poznala, no pre štátnikov z iných krajín išlo o novinku. Keď v septembri 2020 navštívil Slovensko ukrajinský prezident Volodymyr Zelenskyj, Igor Matovič jeho delegáciu privítal slovami: „Vitajte, keď už ste teda prišli.“ Neskôr ukrajinskému prezidentovi rozprával, že má k jeho krajine blízko, lebo si do svojho nového domu v Trnave objednal parkety od firmy z Ukrajiny – a keďže po nich denne chodí, má s východným susedom Slovenska niečo ako každodenný kontakt.

Nekonvenčné bolo aj Matovičovo zoznámenie sa s predsedníčkou Európskej komisie, Ursulou von der Leyenovou, ktorá je nielen významnou političkou, ale aj matkou siedmich detí. Slovenský premiér počas prvého telefonátu s von der Leyenovou navrhol, že si ju uloží do telefónu ako „Big mama“. Predsedníčka Európskej komisie to vraj zobrala s humorom a na Matovičovom návrhu sa dobre pobavila.

Podobné situácie nezažívali len politici zo zahraničia, ale aj tí slovenskí. V pondelok 10. augusta 2020 sa Igor Matovič ako premiér zúčastnil spolu s predsedom parlamentu Borisom Kollárom spomienky na tragédiu v bani v Handlovej, od ktorej v ten deň uplynulo jedenásť rokov. Výbuch si tam 10. augusta 2009 vyžiadal životy deviatich baníkov a jedenástich banských záchranárov.

Popri spomienke sa v Handlovej uskutočnilo stretnutie, na ktoré smerovala aj primátorka Prievidze Katarína Macháčková. Primátorku zdržali vonku ľudia, a tak do miestnosti, kde už sedel premiér Matovič aj predseda parlamentu Kollár, prišla ako posledná. Ukázalo sa, že usporiadatelia zle vyrátali počet miest na sedenie, a keď Macháčková prišla dovnútra, nemala si kam sadnúť. Igor Matovič na situáciu zareagoval slovami: „Vy ste taká maličká, taká moja váhová kategória, môžete si mi sadnúť aj na kolienko.“

Nemiestnu bodku za už dosť nevhodným premiérovým žartom dal predseda parlamentu Boris Kollár, ktorý povedal: „Na mňa si radšej nesadajte.“

Vybité baterky

Nástup Igora Matoviča do premiérskej funkcie verejnosť nečakala. Ešte pár mesiacov pred zlomovými voľbami vo februári 2020 malo jeho hnutie Obyčajní ľudia a nezávislé osobnosti (OLaNO) v prieskumoch verejnej mienky len okolo šesť-sedem percent. Nakoniec voľby so ziskom 25 percent hlasov vyhralo. Matovič porazil dovtedy vládnucci Smer a zostavil vládu so stranami Sme rodina, SaS a Za ľudí. Úspech zaskočil nielen krajinu, ale aj samotného Matoviča.

V druhej polovici júla 2020 sa už ako predseda vlády zúčastňoval svojho prvého a hneď mimoriadne dôležitého samitu európskych lídrov v Bruseli. Rozhodovalo sa o podobe plánu obnovy, teda európskeho programu, ktorý reagoval na krízu spôsobenú pandémiou koronavírusu. Plán mal Slovensku priniesť miliardy eur. Ak však slovenskí voliči vnímali bruselské rokovania len optikou Facebooku Igora Matoviča, mohli nadobudnúť pocit, že premiér nie je na kľúčových rokovaníach o budúcnosti krajiny, ale na výlete. Svoj profil zásoboval fotografiami, na ktorých pózoval na policajnej motorke, prezentoval hotelové raňajky a chválil sa výhľadom zo svojej izby.

Možno jedinou fotografiou, ktorú Matovič na Facebook nedal, bola tá s ikonickou sochou Cikajúceho chlapčeka, vo svete známeho ako „Manneken Pis“, ktorý sa s Bruselom spája podobne ako Eiffelova veža s Parížom či Socha slobody s New Yorkom. Slovenský premiér známu sochu nikdy predtým nevidel a spolu so štátnym tajomníkom ministerstva zahraničných vecí Martinom Klusom k nej vybehli počas jedného z prestojov medzi rokovaniami. Skúsenejší členovia slovenskej delegácie na premiéra naliehali, nech z krátkej obhliadky nič nepridáva na Facebook, aby to na ostatných európskych lídrov nepôsobilo dojmom, že odišiel zo samitu.

Samozrejme, Matovičova cesta do Bruselu nebola výletom za fotografiami a novými zážitkami. Podľa zástupcov slovenskej delegácie to bol práve predseda OLaNO, kto prispel k celoeurópskemu kompromisu, ktorý sa týkal sporu o to, ako rozdeliť balík 750 miliárd eur zo záchranného fondu Next Generation EU medzi granty a pôžičky. Líder neformálnej skupiny štátov, známej ako „šetrná štvorka“, holandský premiér Mark Rutte totiž trval na tom, aby sa objem grantov v balíku nezačínal číslom štyri. Skrátka, malo to byť menej ako 400 miliárd eur. Matovič teda prišiel s kompromisným návrhom pre výšku grantov na úrovni „baťovských“ 390 miliárd. Ako „newcomer“, teda samitový nováčik, mohol hrať úlohu politika,

ktorého kompromisný návrh sa môže ujať medzi skúsenými európskymi lídrami.

Napriek tomuto konkrétnemu prínosu slovenského premiéra k priebehu samitu sa u nás pozornosť sústredila na jeho vystupovanie na sociálnej sieti. A vystupovanie Igora Matoviča, ktorý bol v tom čase vo funkcii predsedu vlády len štyri mesiace, neušlo ani zahraničným novinárom. Korešpondent českých Lidových novin Robert Schuster mu venoval aj časť svojho článku. „Úplne samostatnou kategóriou bol slovenský premiér Igor Matovič,“ opisoval atmosféru európskych rokovaní v lete 2020.⁴

„Ako šéf hnutia, ktoré má v názve záväzok zastupovať obyčajných ľudí, si tak aj naozaj počínal. Svojich fanúšikov pravidelne zásoboval fotografiami a správami o tom, čo robí. Niektoré jeho statusy pripomínali výkriky malého dieťaťa, ktoré bolo po prvý raz niekde samo a muselo si na všetko siahnúť. Vďaka slovenskému premiérovi vieme, aké jedlo delegácii podávali na hotelovej izbe, aj ako bolo z hygienických dôvodov zabalené. Alebo že si musel na hoteli prať tričká a ponožky, pretože nerátal s tým, že sa rokovanie premiérov tak natiahne.“

Za vrcholný moment český novinár označil Matovičov brífing pred skupinkou slovenských novinárov. Keďže z celej situácie existuje video, vieme, že Robert Schuster opísal udalosť verne. „Zrejme omylom sa medzi slovenských novinárov priplietla aj reportérka súkromnej nemeckej televízie RTL. Keď si prekvapený premiér všimol logo na jej mikrofóne, spýtal sa jej, či hovorí po slovensky. Na jej odpoveď ‚Wie bitte?‘ (čiže Prosím?), Matovič reagoval slovami: ‚U nás máme vy-bité baterky‘ a sám sa úprimne svojmu žartu zasmial.“

Medzi slovenskými diplomatmi zostane zrejme navždy zapísaná aj historika, ako slovenský predseda vlády rozprával francúzskemu prezidentovi, teda jednému z najvplyvnejších štátnikov na svete, o tom, ako ho nožničkami na papier ostrihala jeho dcéra, pretože pre protipandemické opatrenia muse-

li mať klasické kaderníctva a holičstvá zatvorené. Matovič sa stretol s Emmanuelom Macronom v Paríži začiatkom februára 2021 a podľa diplomatických zdrojov za zatvorenými dverami rokovali veľmi vecne o viacerých témach, najmä o jadrovej energetike či o očkovaní proti covidu-19.⁵

Na nádvorí pred Elyzejským palácom však kamery zachytili bizarný rozhovor o strihaní. V Paríži práve pršalo, Macron držal džentlmensky nad Matovičom dáždnik a slovenský premiér mu rozprával zážitok, o ktorý sa so slovenskou verejnosťou podelil už predtým. „Tatino, takýto vlasatý nemôžeš ísť, musíš sa ostrihať,“ spomínal líder OĽaNO na slová svojej dcéry Kláry z predchádzajúceho dňa a ukazoval francúzskemu prezidentovi nový účes. „Hovorím – Klárka, je lockdown, holičstvá sú zatvorené. Klárka povedala – ja som už bábiky strihala. Takže toto je jej dielo. Je to taký iný pohľad na politiku. Pri príležitosti toho, že si ma pozval, moja 11-ročná dcéra prvýkrát strihala niečo iné ako bábiku. Dúfam, že ti to nevaďí.“⁶

Slovenskí diplomati spomínali, že Macronovi bola táto nespútaná ľudovosť slovenského premiéra do istej miery skôr sympatická. No celé rozprávanie o strihaní nožničkami na papier vyznelo bizarne najmä preto, lebo francúzsky prezident v minulosti čelil škandálu, ktorý sa týkal práve jeho vizáže. Spolu s manželkou, prvou dámou Brigitte Macron, si zo štátnych peňazí platili spoločného kaderníka a vizážistu, ktorého ročný kontrakt sa vyšplhal na 62 400 eur.

Neobratný humor lídra OĽaNO vedel v zahraničnopolitickom kontexte privodiť aj viac, ako len pocit malej zástupnej hanby z toho, že otvára témy s jemu neznámym kontextom a úplne zbytočne tak vyrába spoločenské faux pas. Ilustruje to nevôľa, ktorú spôsobila jeho poznámka o Podkarpatskej Rusi, teda území, ktoré bolo súčasťou prvej Československej republiky v rokoch 1919 až 1938.

Na sklonku svojej ročnej vlády, začiatkom marca 2021, sa Igor Matovič rozhodol na Slovensko za každú cenu doviezť ruské vakcíny proti koronavírusu s názvom Sputnik V, kto-

ré v tom čase neprešli štandardným registračným procesom Európskou liekovou agentúrou. Po tom, čo vakcíny dorazili na Slovensko, sa moderátor Rádia Expres Braňo Závodský v živom vysielaní premiéra spýtal, čo musel Rusom za vakcíny sľúbiť. „Zakarpatskú Ukrajinu,“ odvetil ironicky. „Prečo by ste si zase automaticky mysleli, že za toto treba v niečom zradiť Slovensko a niečo sľubovať? Nič som nesľuboval.“⁷

Na Slovensku si tento nevhodný žart nik nevšimol, no ozvali sa ukrajinské médiá aj diplomati. V krajine, ktorá len niekoľko rokov predtým prišla po ruskej anexii o Krym, a ktorej východné územia ovládali proruskí separatisti podporovaní oficiálnou ruskou armádou, sa cítili takýmto žartom dotknutí. „Nech ich vymení za niekoľko regiónov Slovenska. Je poľutovaniahodné, že predseda slovenskej vlády svojimi nekorektnými vyhláseniami kazí veľmi priateľské a úprimné vzťahy medzi Ukrajinou a Slovenskom,“ napísal o deň nato na sociálnej sieti Twitter ukrajinský minister zahraničia Dmytro Kuleba.⁸

Opäť išlo o impulzívnu reakciu Matoviča, ktorá však nemala uraziť Ukrajincov. Ako autor bleskovej ironickej poznámky si zjavne neuvedomoval, že vo funkcii premiéra sa každé jeho slovo považuje za názor štátu, ktorý reprezentuje. Reči o Zakarpatskej Ukrajine vnímal Kyjev veľmi citlivo aj preto, že sa o toto územie čulo zaujímal Maďarsko, ktoré si tam posilňovalo vplyv udeľovaním občianstva maďarským Ukrajincom. Svoje destabilizačné akcie tam aktívne rozohrávalo aj Rusko. Tento kontext Matovičovi zjavne unikal.

Výsledkom bolo, že si Ukrajinci predvolali nášho diplomata v Kyjeve a ich veľvyslanec odovzdal protestný demarš. Najprv sa za tento výrok ospravedlnil šéf slovenskej diplomacie Ivan Korčok a deň po ňom aj slovenský premiér. „Ospravedlňujem sa všetkým Ukrajincom za moju nevhodnú reakciu, ktorá mohla podkopať ich spravodlivé úsilie.“⁹

Matovič chcel byť štátnikom, ktorý bude iný. Prejaviť sa to malo v tom, čo bude v zahraničí hovoriť alebo akými gestami zaujme. Ľudovosť vnášal aj do výberu darov pre zahraničných

partnerov, na ktorom sa aktívne podieľal. Tak sme maďarskému premiérovi Viktorovi Orbánovi doviezli slovenské bazové sirupy a nemeckej kancelárke Angele Merkelovej darovali slivkové koláče, lebo sa slovenský premiér dozvedel, že ich rada pečie.

Často išlo o veci, ktoré partnerov v zahraničí potešili. Veľmi dobré reakcie pozbieral nápad z prvej vlny pandémie koronavírusu darovať politikom rúška s vlajkami ich krajín. Slovenskí diplomati si všimli, že rúško s vlajkou Belgicka ušité na Slovensku nosila belgická ministerka zahraničných vecí Sophie Wilmès Stone aj mesiace po tom, čo ho dostala ešte ako premiérka. Z čela vlády na ministerstvo sa posunula v októbri 2020.

Vteniskách a bez kravaty

O Igorovi Matovičovi sa vedelo, že v osobnom kontakte je príjemný spoločník. Máloktoľný politik dokázal tak prirodzene viesť to, čo sa v spoločenskej konverzácii nazýva „small talkom“. Počas rokov, ktoré strávil v opozícii, absolvoval množstvo rozhovorov aj pre Denník N. Kým väčšina politikov volila možnosť zhovárať sa v ich kanceláriách, Matovič ako jeden z mála chodieval rád do redakcie novín na Jarošovej 1 v bratislavskom Novom Meste.

Keď Denník N začínal, priestory redakcie vyzerali skromne. Prvé roky sa využívalo zariadenie, ktoré noviny dostali darom od priaznivcov nového denníka. Redaktori sa stretávali v ošúchanej kuchynke so zánovným červeným gaučom, v ktorej sa pred rozhovormi rád zastavil aj Matovič. Opretý o staršiu kuchynskú linku hovoril, čo je nové v politike. Asi v roku 2017 takto rozprával, ako prvýkrát zoberal rodinu na luxusnejšiu dovolenku. Dovtedy zvykol na letný oddych voliť výlet s rodinami desiatok zamestnancov jeho vydavateľstva Regionpress na pomerne obyčajné miesta v Chorvátsku či v talianskom Bibione.

Rôzni slovenskí politici potvrdzovali, že príjemným doj-